

Η ΕΛΛΗΝΟΓΛΩΣΣΟΣ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

----- . -----

«Γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰω.8,32)

«Ἔως τοῦ θανάτου ἀγώνισαι περί τῆς ἀληθείας,
καί Κύριος ὁ Θεός πολεμήσει ὑπέρ σοῦ» (Σ.Σειρ.4,28)

«Εἰ δέ που τήν ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ παραβλαπτομένην
ἢ τοὺς ἀσθενεῖς ΑΔΙΚΟΥΜΕΝΟΥΣ θεάσαιο,
μή προτίμα τήν εἰρήνην τῆς ἀληθείας,
ἀλλ' ἴστασο γενναίως, ἕως αἵματος πρὸς τήν ἁμαρτίαν
ἀνταγωνιζόμενος» (Ἀγ. Ἰσίδωρος Πηλουσιώτης)

Ἄνθρωπε, πού ὁ Δημιουργός σου Θεός σέ ἐποίησε «βραχύ τι παρ' ἀγγέλους, δόξη καί τιμῇ στεφανώσας σε, πάντα ὑποτάξας ὑπὸ κάτω τῶν ποδῶν σου» (Ἐβρ.2,7-8), καί σοῦ ἀφῆκε μία Διαθήκη. Μήπως αὐτήν, πρέπει νά ἔχης τήν δυνατότητα νά τήν ἀναγνώσης, νά τήν μελετήσης ἐμβριθῶς καί σέ κάθε λεπτομέρεια, ὥστε ν' ἀπολάβης πάντων τῶν εὐεργετημάτων, γινόμενος μέτοχος, κάτοχος καί κύριος ὧσων -μετά θάνατον- ὁ τόσο Ὑψιστος, Μοναδικός καί Ἀσύγκριτος Διαθέτης, σοῦ ἔχει δώσει ὅλο τό δικαίωμα πρὸς τοῦτο;

Πῶς ὅμως θά ἐπισυμβῇ τοῦτο, θά ἐκτελεσθῇ ἡ παράξενη καί ἰδιόρρυθμος, ἡ ἰδιόμορφος καί ἐξαιρετέα αὐτή Διαθήκη, θά ἀπολαύσης ἐσύ καί θά χαρῇ καί ὁ Διαθέτης, ἂν ἐσύ γράμματα νά τήν μελετήσης καί νά καταλάβης τό κείμενο καί τά νοήματα τοῦ περιεχομένου δέν γνωρίζης, δηλαδή δέν κατέχεις τήν γλῶσσα σάν ἐργαλεῖο ἐξυπηρετήσεως στήν προκειμένη περίπτωση; Σέ πολλά σημεῖα ἄλλα διαβάζεις, σέ ἄλλα ἀναφέρεται τό κείμενο, κι' ἐσύ ἄλλα καταλαβαίνεις; Ἄλλα περιμένεις κι' ἄλλα σοῦ ἔρχονται, ἄλλοῦ πατᾶς κι' ἄλλοῦ βρίσκεσαι;

Ναί “skripta manent, verba volant”, «τά γραπτά μένουν, τά λόγια πετοῦν». Ἀλλά κι' ἂν πετάξουν καί σκορπίσουν σάν πούπουλα, δέν χάνονται. «Διά πᾶν ρῆμα (λόγον) ἀργόν πού θά ἐκπορευθῇ ἐκ τοῦ στόματος ἡμῶν, θά ἀποδόσωμεν λόγον» (Ματθ.12,36) Πόσο πρέπει νά προσέχωμε, νά μή ἐξέρχεται παραπανήσια κουβέντα;!

Τό «μνήσθητι» (Λουκ.16,25) τοῦ Πατρός Ἀβραάμ πρὸς τόν Πλούσιον τῆς Παραβολῆς, ὄντος αὐτοῦ καί βασανιζομένου ἐν τῷ ἅδῃ, ἀναδεικνύει τό πόσο ζωντανή καί εἰς ἀρίστην-τελείαν κατάστασιν θά εὐρίσκεται ἡ μνήμη του-τό μνημονικό του, τό ὅποιο θά ἐνθυμῆται μέ κάθε-καί στήν κάθε λεπτομέρεια, πῶς ἀπελάμβανε ἐκεῖνος τά ἀγαθὰ ἐν τῇ ζωῇ του, ὅπως παράλληλα καί ὁ πτωχός

Λάζαρος υπέμενε τά κακά. Τόν ἔγραφε στίς σελίδες τοῦ βιβλίου τῆς ἀδιαφορίας καί ἀγνωσίας σου. Κατά **τὴν ὥμην** καί -ἀπλῶς εἰπεῖν- **κοινοτάτην** καί κατά κόρον ἐπαναλαμβανομένην ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἔκφρασιν, «**σέ γράφω**» κανονικά! (Θυμοσοφικόν)

Πάντως, ὅσοι δέν εἶστε σίγουροι καί εἰς τό βάθος ἀμφιβάλλετε, πάψτε νά δηλώνετε τόπο καταγωγῆς «**Μανιάτες**», βαστώντάς το «Μανιάτικο», σκεπτόμενοι νά τραβήξετε καί κανα «μανίκι» καί κανα «κοντόξυλο» σέ κανέναν, σεῖς οἱ **ἄψεις οἱ ἄντρες!** Οἱ **πολλά βαρεῖς!** Πού δέν δέχεστε, οὔτε προφορική διά ζώσης, οὔτε γραπτὴν σέ **ἱστοσελίδα** κουβέντα. Πᾶτε ἀποκτιῆστε τὴν ἰδίαν ἑκαστος ἑλληνικὴν σας πρῶτον ἰθανένειαν μαζί μέ τὴν ὑπηκοότητα· μάθετε τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσα· καί νά εἶστε βέβαιοι, ὅτι θά ἐντάξετε τά γραπτὰ μου κείμενα μεταξύ τῶν πλέον ἀντικειμενικῶν, καί πλεονεκτικωτέρων (πάντως) τῶν τῆς γλώσσης τοῦ Παύλου καί τοῦ Κυρίου, γιατί ὄχι καί τῶν Προφητῶν. Ὁχριοῦν τά δικά μου, μπροστά στά δικά τους! Ἔχετε μελετήσει Γραφή; Εἶστε σοβαροί; Συγκρίνεται ἡ πένα μου μέ τὴν τοῦ Κυρίου, τοῦ Παύλου καί τῶν Προφητῶν; Ὅπως ἄμοιροι, ἀδαεῖς καί «**ἀδιάβαστοι**», πᾶτε νά βρῆτε Παπὰ νά σᾶς «**διαβάση**»!

Φαίνεται, γι' αὐτό καί ἀποφεύγετε νά τὴν μελετᾶτε, γιατί τά ἐκλαμβάνετε σέ προσωπικό ἐπίπεδο, καί νομίζετε ὅτι «**τά ψέλνει ἐσᾶς-ὕμνων τῶν ἰδίων**», καί μετὰ πᾶτε νά διαφύγητε, ρίχνοντας τό «ἀνάθεμα» στά γραπτὰ καί στή γλῶσσα μου. Δέ σφάξανε. Εὐχαριστῶ, δέν θά πάρω. **Ἄλλοῦ** αὐτά νά τά πουλᾶτε.

Χρῶμαι ἐκ τῆς Γραφῆς καί **μόνον ἐκ τῆς Γραφῆς Χριστολογικῶς**, ἐν μέτρῳ μετασκευάζων καί μεταποιῶν τόν λόγον, ἐπεξεργαζόμενος τεχνολογικῶς **μέ σύγχρονον τρόπον**, ἵνα ἐξυπηρετήσω -κατά περίπτωσιν- **τοπικὴν διάλεκτον, ἐπίπεδον κοινωνικόν** καί ἄλλες **εἰδοποιές ἰδιομορφίες** καί ἀναγκαῖες ἀπαιτήσεις, μέ ἔκφραση **παραστατική** καί -ὅση μοι δύναμις- **ζωντανή, καταληπτή** πάντως ὑπὸ τοῦ πλέον ἀγραμμάτου καί παρηγοροῦσα αὐτόν· **συναρπάζουσα** -εἰ δυνατόν- καί **τόν εἰς βυθόν τῆς ἁμαρτίας χαροπαλαίοντα**, ἵνα ἐξ αὐτῆς (τῆς Γραφῆς) λαλήσω λόγον **Θεοῦ**, ὄχι κοσμικὴν σοφίαν, καί αὐτόν διδάξω, «**εὐκαίρως ἀκαίρως**» (Β΄Τιμ.4,2). Ὅπως ἐπιτύχω ἐξάραι-ἀνασύραι-ἀναδύσαι ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἁμαρτίας, τῶν παθῶν καί τῆς ἀπωλείας ψυχάς, καί φέρω-ὀδηγήσω αὐτάς εἰς ἀναψυχὴν καί σωτηρίαν, ἀγκίστρω τῷ τοῦ λόγου κηρύγματι ἀγρεύων ἕνα ἑκαστον, **τό κατάλληλον δόλωμα** ἐν γνώσει μου θέτων τῇ τοῦ ἀγκίστρου ἀκίδι, μὴ φειδόμενος τῆς τοῦ δελέατος (δέλεαρ) δαπάνης τῷ εἶδει καί τῇ καταλληλότητι (ὡς πρὸς τό **εἶδος** καί **τὴν καταλληλότητα** πού θά χρησιμοποιήσω), ἀρκεῖ νά ἐπιτύχω-ἐπιφέρω τό ἐπιδιωκόμενον, **θεοφιλές**, ποθούμενον καί προσδοκόμενον ἀποτέλεσμα.

Θόρυβος ἐγένετο, διότι συμπεριέλαβα καί «Γρίφον» τινά ἐν τῷ τελευταίῳ ἄρθρῳ μου.

Δέν δύναται νά παραβληθῇ ὡς ἓνα εἶδος Γρίφου τό κάθε τί εἰς πολλά σημεῖα τῆς Γραφῆς, ὅταν ὁ Κύριος βάζει σπαζοκεφαλιά, τήν ὁποίαν **ἀφήνει ἀναπάντητη** καί ἀφήνει νά ἐπιλύσῃ τίς, **εἰς τό μέλλον δίδων** περί αὐτῆς **τήν ὀρθήν ἀπάντησιν**; Καί δέν εἶναι, τοῦλάχιστον, **μειωτικό** δι' αὐτούς -κατά τήν ἐκείνων τῶν λεπτεπιλέπτων ἀντίληψιν-, ν' ἀποκαλῇ τήν Κορωνίδα, τόν Βασιλέα πάσης τῆς Κτίσεως καί τῆς Δημιουργίας Του, τόν ἄνθρωπον, αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Θεός «**ράκος ἀποκαθημένης**» (= σερβιέττα)! (Ἡσαΐ.64,6), καί «**ἀχρεῖον**»;! (Λουκ.17.10). Ὁ Παῦλος τόν ἑαυτόν του «**σκύβαλο**» (= κοπρόλιθο, λευκό περίττωμα, σκατό)! (Φιλιπ.3,8). Ὁ Τίμιος Πρόδρομος «ἀτιμώτερα», καί οἱ Πνευματέμφοροι Προφῆται «τρίσχειρότερα» πάντοτε, ὅπως θά τά ἐξελάμβανον οἱ μέ «**τάκτ**», «ἀνθρώπινες πεπιεσμένες **τυπικοῦρες, ψευτοευγένειες**, καί μηδέποτε (δῆθεν) βομολοχοῦντες, ἐνῶ **πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης** (Ρωμ.3,4), **μή δυνάμενος (μετά πάντων ἀνθρώπων) χαλιναγωγῆσαι τήν γλῶσσαν, ἄρα καί τό σῶμα εἰς τό ἀποδειχθῆναι-εἶναι αὐτόν τέλειον ἐν μηδενί λειπόμενον** (Ιακ.3,8 / 3,2)»· πού οὔτε λίγο οὔτε πολύ, θά συμβούλευαν καί τό Χριστό **νά μήν ἔκανε παρέα μέ Τελῶνες καί μέ Πόρνες** (Ματ.11,19 / Λουκ.7,34), ἀφοῦ «**φθείρουν ἡθῆ χρηστά ὁμιλίας κακαί** (=συναναστροφές κακές)» (Α' Κορ.15,33), τί ἄλλοπρόσαλλα πράγματα ὅλο ἔκανε;!

Νά μή συμμάζεψε κοντά του γιά μαθητή του ἓνα «**Μαχαιροβγάλτη-Ταλι Μπάγκ** θά λέγαμε σήμερα» Πέτρο, πού **ἔκοβε αὐτιά**, μέ προτίμηση τό δεξί(!) (Λουκ.22,50)· τί παράξενη ἰδιομορφία καί ἰδιαιτερότης τό «ἐπὶ τό **δεξιόν** μέρος τοῦ πλοίου» (Ἰωάν.21,6) καί κόντρα **δεξί καί δεξί**; Ἀφοῦ δέν εἶχε ἀναφανῆ ἀκόμη ὁ περίφημος «**ἱστορικός ὕλισμός**» (Κομμουνισμός) νά μᾶς ἔλεγε ἂν θά ἔκλινε καί πρὸς τά **ἀριστερά**, ἥ θά ἦταν τῆς προτιμήσεώς του. Γιατί ὁ ἓνας κόβει **δεξιά** αὐτιά, κι' ὁ ἄλλος ἐπαναπαύεται ὅλο **ἐπὶ τοῖς δεξιοῖς**; Τί παράξενά καί μπερδεμένα πράγματα;

Μετά, ἀνάμεσα στούς πῖο ἔμπιστους πῆγε κι' ἔβαλε ἓνα Κλεφταρά-Προδότη τόν Ἰούδα τόν Ἰσκαριώτη (Ἰωάν.12,6), κάτι Σπουδαρχίδες υἱοῦς Ζεβεδαίου (Ματ.20,21) πού **ξερογλειφόντουσαν** καί ἐποφθαλμιοῦσαν-κρυφοζηλεύανε τή «θέση Του», δέν τούς πῆρε χαμπάρι καί ξαφνιάστηκε σ' ἄν τόν «πλεύρισε» ἡ **προκόφτρα** ἡ Μάνα τους, πού οἱ ἄλλοι δέκα «οἱ ἀθῶοι» βλέπεις, εἶχαν καλλιεργηθῇ τόσο (!!) πού «(δέν) **ἠγανάκτησαν**» (ἐμένα μοῦ λές) (Ματθ.20,24), καί εἶπαν ὀλόθυμα, «**ἄς παρεδρεύουν ἔνθεν καί ἔνθεν τά Συναδελφάκια τά Φιλαράκια μας μόλις γίνη Βασιλιᾶς ὁ Διδάσκαλός μας**»!, κι' ἐμεῖς **ἄς ξεροσταλιάζουμε** κι' **ἄς βαρᾶμε μῦγες, πεταλώνοντας τζιτζήκια!!!** Μέ τόση

μεγαθυμία, **ἔτσι δέν εἶπαν**; Ἐ ρέ, φάρες Ἑβρεῖκες, πού θ' ἀλλάζουν ποτέ αὐτές! Καί σοῦ πετᾶνε κάπου ἄλλοῦ «ἀποσπόντα», πάλι **τά Ἑβρεάκια** ὅτι, «**πᾶς Ἰσραήλ σωθήσεται**» (Ρωμ.11,26) Ἄκου 'κεῖς πράματα! Τρελένεσαι ἢ δέν τρελένεσαι;!

Μιά Λολομάρθα μετά, ἡ ἀδελφή τοῦ φίλου του Λάζαρου, πού ὅλο **ἄλλοῦ πετοῦσαν τά μυαλά της**. Πού δῆθεν «**περί πολλῶν ἐτύρβαζεν**» (Λουκ.10,41), ἀλλά αὐτηνῆς κάθε μέρα «**τῆς ἔβγαινε τό λάδι**» στήν **ἐτοιμασία τῆς Κουζίνας** **γιά νά καλοφᾶνε**, καί ἡ ἔξυπνη ἡ Μαριώ ἡ ὁποία «**ἐξελέξατο τήν ἀγαθὴν μερίδα**» (Λουκ.10,42) (καί τοῦ καλοῦ καί ἔτοιμου φαγητοῦ βεβαίως βεβαίως), «**τήν ἔβγαζε καθαρή**» ἀκοπίαστα. / Ἀφοῦ τό ξεστόμισε στά ἴσα, «**εἶπέ αὐτῇ ἵνα μοί συναντιλάβηται, νά ρθῇ νά μέ βοηθήσῃ**» (Λουκ.10,40), «**μόνην με κατέλιπε διακονεῖν**, μέ παράτησε μόνη νά τά βγάλω πέρα καί νά τά ἐτοιμάσω ὅλα» (Λουκ.10,40).

«**Ἀγαθὴ μερίδα πνευματική**» (Λουκ.10,42), ἀκροομένη τον Κύριον· «**ἀγαθὴν μερίδα**» στό τραπέζι ἀκοπίαστα. Ποιός τή χάρη της, τῆς Μαρίας! Καί εἶχε διδάξει ὁ Κύριος «**νά μή μεταβαίνουν ἐξ οἰκίας εἰς οἰκίαν**» (Λουκ.10,7). Καί εἶχεν ἀκόμα ὠρίσει, «**ὅπου ἐάν εἰσέλθητε εἰς οἰκίαν, ἐκεῖ μένετε ἕως ἄν ἐξέλθετε ἐκεῖθεν**» (Μάρκ.6,10). «**Ἄξιος γάρ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς**» (Ματθ.10,19) καί «**ἄξιος ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ**» (Λουκ.10,7). Πρός ἄρσιν πάσης ἀμφισβητήσεως, ἀπόρριψιν δέ καί ἀπομάκρυνσιν πάσης μικροψυχίας καί στενοκαρδίας, «**οὕτω καί ὁ Κύριος διέταξε τοῖς τό εὐαγγέλιον καταγγέλλουσιν ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν**» (Α΄Κορ.9,14), καί «**βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσης**» (Α΄Τιμ.5,18).

Θά μπορούσα δέ, νά γράψω ἕνα νέο ἀκόμη εὐαγγέλιο, ἀνασύροντας καί παραλληλίζοντας πρόσωπα καί πράγματα, προκαλώντας εἰς ὑπέρτατον βαθμόν κάθε **κακόβουλο καί κακοήθη «ἐξυπνάκια**», νά πεταχτῇ μέ μεγαλύτερο **θράσος** καί νά «**ξεμπροστιαστῇ**» μέ τό Χριστό, κάνοντάς του **τό συμβουλάτορα καί τό δάσκαλο**, ὅτι ἔπρεπε νά φορέσῃ **ἄλλο λεξιλόγιο**, καθὼς ἐπίσης καί με τόν Παῦλο καί μέ τούς ἄλλους πού προανέφερα, καί μετά ν' ἄνοιγαν τά στόματά τους, καί νά μιλοῦσαν πιά «**κομπά**»!!!

Δέν κοιτᾶνε τήν τυφλαμάρα καί τήν ἀγραμματοσύνη τους, **τό διορθωτὴ τοῦ λεξιλογίου τοῦ εὐαγγελίου καί τό Δάσκαλο καί τό Σύμβουλο τοῦ Χριστοῦ τολμοῦν νά σκεφθοῦν νά κάνουν!** Πού βλέπουν μιά «καρκινική ἐπιγραφή» καί μένουν μ' ὀρθάνοιχτο τό στόμα σάν **χανόψαρα!** Δέν γνωρίζουν ὅμως, ὅτι αὐτό τό γράψιμο καί ἡ μελάνη ἐπάνω σέ μεμβράνη ἀπό ζῶο (Β΄Τιμ.4,13), μπορούσε νά διατηρηθῇ 150 μέ 200 χρόνια, ἐνῶ ἐπάνω σέ παπύρους, πού ἀνάλογα μέ τή χρήση

τους ἐπειδή τριβόντουσαν καί καταστρεφόντουσαν, κρατοῦσε τό πολύ 10 χρόνια τό γράψιμο καί ὁ πάπυρος, καί ἔπρεπε καί τά μέν καί τά δέ (μεμβράνες στά 200 χρόνια, πάπυροι στά 10) νά ἀντικατασταθοῦν δι' ἀντιγραφῆς καί μεταγραφῆς τῶν κειμένων σέ νεώτερα, διότι τριβόμενοι κατεστρέφοντο τελείως; Σκεφθῆτε ἀνά τούς αἰῶνες τί καί πόσα λάθη καί ἀλλοιώσεις κάθε φορά ἐγίνοντο καί προσετίθεντο, στίς καινούργιες μεμβράνες καί τούς παπύρους.

Ἔτσι, ἔχουμε ἀνά τόν κόσμον ἐγκατεσπαρμένους καί «φιλοξενουμένους» τούς ἀναριθμήτους πολυτιμωτάτους, διαφόρους **ἡριθμημένους γνωστούς Κώδικες** αὐτῶν, σέ Βιβλιοθῆκες καί Μουσεῖα, τούς ὁποίους παραλληλίζουμε καί συγκρίνουμε, προκρίνοντας καί βασιζόμενοι **στούς ἀρχαιότερους**, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς χρονικῶς δέν εἶχαν προλάβει νά δεχθοῦν τίς τόσες ἀλλοιώσεις, τίς ὁποῖες εἶχαν ὑποστῆ οἱ μετά ἀπό αὐτούς, ὡς ἦτο φυσικόν. Ποῦ γνωρίζουν αὐτοί γιά βουστρουφηδόν, ἢ γιά παλίνψηστον γραφήν;

Πότε μπόρεσαν νά ἐννοήσουν, πῶς τίκτεται «**ἐκ τοῦ ὁρᾶν τό ἐρᾶν**»; (ἀπό τά μάτια ὁ ἔρωτας).

Ἀπό τά μάτια πάνεται,
στά χεῖλη κατεβαίνει,
κι' ὅταν φωλιάσῃ στήν καρδιά
ἀπό ἐκεῖ δέν βγαίνει.

Ἡ ἀρχή γίνεται διά τῆς τῶν ὀφθαλμῶν ἔλξεως, ἢ τῆς **ἀφῆς**, θωπείας (χαδιοῦ). Ἡ «**ἀφή**», κατά τούς Πατέρας, εἶναι **ἡ πλέον βασανιστική αἴσθησις**, ἐκ τῆς ὁποίας πρέπει νά καταβάλῃ πολύν κόπον ὁ ἄνθρωπος διά ν' ἀπαλλαγῇ.

Ἡ τοῦ νοός, ἢ τοῦ **πνεύματος προσβολή** ὑπό τοῦ πονηροῦ (= τοῦ προκαλοῦντος πόνον) μισοκάλου, ἐχθροῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἦτοι τοῦ Διαβόλου, εἰς τό νά ἀμαρτήσῃ οὗτος, γίνεται νοερά.

Ἡ τοῦ **σώματος προσβολή**, γίνεται διαφοροτρόπως καί ποικιλοτρόπως, λές καί κάποια μύγα «**οἷστρος**» καλουμένη ὑπό τῶν Πατέρων, ὅπως ἐκείνη ἐρεθίζει-τσιμπᾷ κάτωθεν τῆς οὐρᾶς τά ὀπίσθια τῶν ζώων, ἐκεῖνα οἷστριλατούμενα ἀφηνιάζουν, ἔτσι καί στόν ἄνθρωπο, τόν τσιμπᾷ οὗτος ὁ οἷστρος εἰς τά μαλακά μόρια τοῦ σώματός του, τόν οἷστριλατεῖ, τόν ἀφηνιάζει καί τόν παρατᾷ μετά ἔρμαιο τῶν ἐπιθυμιῶν του.

Ὅτι, «**ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τό στόμα**» (Ματ.12,34), τυγχάνει γνωστό ἐπίσης.

«Ἡ γλῶσσα γίνεται στά μέλη μας ἐκείνη πού λερώνει ὅλο τό σῶμα καί φλογίζει σά λεπίδα τόν ἀκονιστικό τροχό τῆς ἰδιοσυγκρασίας, ἐνῶ ἡ ἴδια ἀναφλέγεται ἀπό τή Γέεναν» (Ἰακ.3,6)

Θά ἀπαιτοῦσα τήν δέουσαν προσοχήν ὅμως, νά συγκεκριμενοποιήσουμε ἐπί τέλους τή σημασία, ἀλλά καί νά ξεχωρίσουμε τήν ἔννοια πού κλείνει μέσα της κάθε ἁμαρτία ἀπό τίς πάρα κάτω. Διότι, ἐνῶ ὅλες μαζί, συλλήβδην, τίς ὀνομάζουμε ναί, ἁμαρτίες, ἥτοι κατὰ κυριολεξίαν ἀστοχίες· διαφοροποιοῦνται πολύ μεταξύ των, ὅπως θά διαπιστώσουμε, διότι δέν ἔχουν ὅλες σχέσιν μέ τό σῶμα ἢ ὅλες σχέσιν μέ τήν ψυχήν, ἀφορᾷ ἡ κάθε μία κάπου, σέ ἄλλο χῶρο ἢ μία, σέ ἄλλο ἢ ἄλλη. Δέν μποροῦν νά χαρακτηριστοῦν ὅλες μέ μιᾶ κοινή λέξη «ἁμαρτίες», πάει καί τέλειωσε; Καί ἄρχομαι:

Ὑπό τήν «**ἁμαρτία**», ἀποτυχία, **σφάλμα**, **ἠθικό σφάλμα**, ἁμαρτία κλείνουμε μέσα τήν ἔννοιαν τῆς **ἀστοχίας** τοῦ νά εὔρη, νά ἐπιτύχη κάποιος τό στόχο στό Κέντρο τῶν ὁμοκέντρων κύκλων αὐτοῦ, ἢ πιό ἔξω, ἢ νά ἀποτύχη τελείως νά εὔρη τόν στόχον, ὅποτε ὁ ἐπιβλέπων ἀναφωνεῖ «**ἤμαρτε τοῦ στόχου**». Ποιός; Ὁ καταβαλλών τήν προσπάθειαν νά ἀνεύρη-νά διακρίνη, νά ἐπιτύχη τόν στόχον, ρίψας τό βέλος, καί ἡμαρτηκῶς αὐτοῦ ἀποβάς. **Ἀμαρτία τινός, σφάλμα πραχθέν** ὑπό τινος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1198, **ἁμαρτία δόξης, σφάλμα κρίσεως** Θουκ. 1. 32. (Ρωμ.5,12)

«**Ἀρρωστία**», ἡ. Στερητικόν α καί ρώμη, (α + **ρώμη**), ἀφορᾷ εἰς τήν **σωματικήν** σφαῖραν τοῦ ἀνθρώπου, ἔλλειψις **σωματικῆς ρώμης**, σφρίγους, ἀλκῆς. (Α΄Κορ.11,30)

«**Ἀσθένεια**», ἡ. Στερητικόν α καί σθένος, (α + **σθένος**), ἀφορᾷ εἰς τήν **ψυχικήν** σφαῖραν τοῦ ἀνθρώπου, ἔλλειψις **ψυχικῆς εὐρωστίας**, ἀκμῆς (Α΄Κορ.11,30).

«**Νόσος**», ἡ. Γενική λέξις διά τῆς ὁποίας δηλοῦται ὅτι **ἡ κατάστασις εἶναι νοσηρά**. Ὑποδηλοῦμε καί τήν **ἀσθένειαν** καί τήν **ἄρρωστίαν** δι' αὐτῆς. Ὁ Ὅμηρος παριστάνει αἰείποτε τήν νόσον ὡς θεῖαν τιμωρίαν προερχομένην ἐκ θεοῦ τινος παρωργισμένου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τόν αἰφνίδιον καί εὐκολον θάνατον ἀποδιδόμενον εἰς τόν Ἀπόλλωνα καί τήν Ἄρτεμιν, ὡς καί πρὸς τόν βίαιον θάνατον. Ἀκόμα, νόσος ἦτο ἕν ἐκ τῶν δώρων τῆς Πανδώρας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, διότι δι' αὐτῆς θ' ἀπελευθεροῦτο ἡ ψυχή, τοῦ δεσμοτηρίου τοῦ σώματος. Δι' αὐτῆς ἐκφράζονται ἐπίσης καθόλου, **θλῖψις, ἀθλιότης, δυστυχία, λύπη**, καθὼς **νόσος τοῦ νοῦ**, ἰδίως **μεγαλομανίας** ἢ **παραφροσύνης, ὀργῆς, ἐγκλημάτων**, κλπ. **νόσος φρενῶν, θεία νόσος**, ὃ ἐστὶ παραφροσύνη (Σοφ. Αἰσχ.186), **νόσον λυσσώδη** (αὐτόθι 452) ἐπὶ **ἔρωτος**, ὁ αὐτός ἐν Τρωάδαις 445, 491, **ἀκόλαστον εἶχε**

γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον, ὁ αὐτός ἐν Ὁρ.10, τῆς μεγίστης νόσου, ἀνοίας Πλάτ. Νόμ. 691G, ἐπίσης πληγή, ὀλεθρος, βλάβη π.χ. ὁ ἀνεμοστρόβιλος καλεῖται θεία νόσος, Σοφ. Ἀντιγόνη 421, ἡ «ἐπιληψία» καλεῖται νόσος μεγάλη (Ἡσύχιος).

«Μαλακία», ἡ, (μαλακός) μαλακότης, καί ἐπὶ ἀνθρώπων, λεπτότης, ἐκθήλυνσις, Ἡρόδοτος 6. 11, Θουκυδίδης 1. 122, Λυσίας 117. 10 κλπ., τῇ σαυτοῦ ζυγομάχει μαλακία, Μένανδρος ἐν «Ἠνιόχων» 1. 5. α)=κιναιδεία, Φίλων II, 306,22, Ὀριγένους IV, 620G, κλ.π., β)=τῷ ἀναφλᾶν, μαλάσσειν διὰ χειρός τό αἰδοῖον, κοινῶς «μαλακία», Μακάριος 448 A, κλπ., 2) ἐν Ἀριστ. Ἠθ. N. 7. 7,4, «χειροτριβεῖν αἰδοῖον· οἱ δέ στύειν, ἢ μαλάττειν» Ἡσύχιος, - «αἱ κ' εἶδον ἀμέ τῶνδρες ἀναπεφλασμένως» Ἀριστ. Λυσ. 1099, Λατ. masturbare, ἀντίθ. τῷ καρτερία, ἔλλειψις ὑπομονῆς, ἀσθένεια, ἀδυναμία· ἐν τῷ πληθυντικῷ, παράγων ἄνδρα θεραπείαις καί μαλακίαις Ἡσαΐου 73,8 3) ἀσθένεια, ἀδυναμία, τό ἐπίνοσον, Βίος Ὀμήρου 36. – Καθ' Ἡσύχιον: μαλακία· «νόσος, βλακία». II. γαλήνη τῆς θαλάσσης, malacia παρά Caesar. B. G. 3. 15.

Ἰδιαίτερα προσοχή: Ἡ ἐν τῷ λήμματι τούτῳ ἐξεταζομένη λέξις, οὐδεμίαν σχέσιν καί συνάφειαν ἔχει πρὸς τὴν λέξιν ἡ ὁποία ὑποδηλοῖ τὸν «αὐνανισμόν», Αὐνάν (Γέν.38,8-9). Ἡ συσχέτισις τῶν δύο ἐννοιῶν, ὅλως ἀστόχως ἐγένετο τό πρῶτον ἐν τῇ Εὐχῇ τῇ συμπεριλαμβανομένη καί ἀναγινωσκομένῃ μετὰ τό ἕκτο εὐαγγέλιον τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἱεροῦ Εὐχελαίου, εἰσαχθείση ἀπὸ τοῦ 1000 μ.Χ., ἔνθα ὁ ποιήσας τὴν Εὐχὴν, ταυτίζει τό πρόσωπο μέ τὴν διάπραξιν τοῦ «αὐνανισμοῦ» διὰ τῆς φράσεως «ἢ ὅσφρησιν ἐξεθήλυνεν ἢ ἀφ᾽ ἧ κατεμαλακίσθη ἢ γεύσει κατεπόρνενυσεν ἢ ἐν οἰαδήποτε κινήσει σαρκός καί πνεύματος τοῦ σοῦ ἀπηλλοτριώθη θελήματος καί τῆς σῆς ἀγιότητος· εἴ τι ἥμαρτεν αὐτός τε καί ἡμεῖς, ὡς ἀγαθός καί ἀμνησίκακος Θεός καί φιλόανθρωπος, συγχώρησον, μή ἐὼν αὐτόν καί ἡμᾶς εἰς τὸν ρερυπωμένος βίον καταπεσεῖν, μηδέ εἰς τὰς ὀλεθρίους ὁδούς ἀποτρέχειν».

«Ἀκαθαρσία», ἡ, ρυπαρότης, ἀκαθαρσία ἀποστήματος ἢ ἔλκους, Πλάτ. Τιμ. 72C, 2) ἠθικὴ ἀκαθαρσία, κακοήθεια, διαφθορά αἰσχύρης, Δημοσθένης 553.13.

«Ἀσέλγεια», ἡ, ἀκολασία, ἡ μετὰ θρασύτητος βία, μετὰ τοῦ «ὕβρις», Δημ.514.12· II. λαγνεῖα, ἀκολασία, αἰσχύρης, ἀσέλγεια περί τὰς σωματικὰς ἐπιθυμίας Πολύβιος 37. 2, 4 κλπ., λαγνότης, μαχλότης (=λαγνεῖα, ἀσέλγεια) ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, κατὰ Ἰώσηπον Ἰουδ. Πολ. 1. 22. (Ἡ λέξις ἴσως παράγεται ἐκ τοῦ θέλγω (ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, πλανῶ, «ξεγελῶ», θωπεύω ἢ καταψῶ (=χαϊδεύω διὰ τῆς χειρός-θωπεύω, Ἡρόδοτος 6. 61) διὰ μαγικῆς δυνάμεως καί ἐπομένως μαγεύω, «δένω», ἰδίως πρὸς ὀλεθρόν τινος) κατὰ μετατροπὴν τοῦ θ εἰς σ: παραβάλλουσι τὴν

λέξιν πρὸς τὸ **σαλάκων**, (**κονος**) (= ματαιόφρων, μεγαλούχων, «ξηπασμένος», Ἀριστοτέλους Ρητορ. 2. 16. 2, καὶ σαλακωνία, σαλακωνίζω, σαλακωνίζομαι καὶ σαλακωνεύομαι (= ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, «μεγαλοπιάνομαι»), Ἀριστοφάνους «Σφίκες» 1169.

«**Ἀκολασία**», ἡ, τὸ **ἀχαλίνωτον**, ἡ **ἀκράτεια**, ἀντίθετον τῷ σωφροσύνη, Θουκυδ. 3. 37, Ἀριστοτ. Ἠθ. Ν. 2. 7. 3, 2) **ἀχαλίνωτος ἐν ταῖς σαρκικαῖς ἡδοναῖς, ἀσελγής, ἀκρατής**, ἀντίθ. τῷ σώφρων, Πλάτ. Γοργ. 507G, καθ' ὑπερβολὴν **ἀκρατῇ** ὡς πρὸς τι Ξενοφ. Ἀπομν. 21,1.

«**Φθορά**», ἡ, (ἐκ τοῦ ρ. φθείρω) **καταστροφή, ὄλεθρος, ἀπώλεια**, Ἡρόδ. 2. 161., 7. 18, καὶ **ἐπὶ ἀνθρώπων, θάνατος**, μάλιστα ἔκ τινος **ἐπιδημικῆς νόσου** οἷον ἐκ **λοιμοῦ**, Θουκ. 2. 47, (προέλευσις ἴσως=φθίσις φθορά, **μαρασμός, ἀδυνατίσμα, ἀδυναμία, ἀτροφία**, Π. ἡ νόσος **φυματίσις**) 2) παρὰ φιλοσοφοῦσι συγγραφεῦσιν, ἡ **φθορά τῆς ὕλης**, περί γενέσεως καὶ **φθορᾶς** ὁ Ἀριστοτέλης κατέλειπεν ἰδιαιτέραν πραγματείαν, 3) ἡ **διαφθορά παρθένου, διακόρευσις**, ἀποπλάνησις Νομική, Πλούταρχος 2. 712C, 4) ἡ **ἀνάμιξις τῶν καθαρῶν χρωμάτων μετ' ἄλλων** ἐν τῇ ζωγραφικῇ, Πλούτ. 2. 346A

Ἐνταῦθα πρέπει ἐπισταμένως καὶ **ἰδιαίτατα νά προσεχθῇ** ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς δύο σημεῖα καὶ περιπτώσεις πού ἀφοροῦν εἰς τὸ **Πανύψιστο** Πρόσωπο τοῦ Κυρίου καὶ τῆς **Πανυπερευλογημένης** Μητρός Αὐτοῦ **Θεοτόκου** **Μαρίας**, τῆς «**μακαριζομένης**» (Λουκ.1,48) ἐκ πασῶν καὶ ἐν πάσαις ταῖς γενεαῖς.

Τοῦ μέν Κυρίου καὶ Θεοῦ, καθυποτάξαντος καὶ ὑπερβάντος τοὺς νόμους τῆς φύσεως, μὴ ἰσχυσάντων καὶ ἐπ' Αὐτοῦ· καὶ Τούτου τὸ ἄχραντον, πανακήρατον, καὶ **ἀδιάφθορον Σῶμα**, «οὐκ ἔγνω τάφου διαφθοράν, λυτρωτὴς ἐκ τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου Αὐτός οὗτος, ἡμῶν, τῷ πράγματι καὶ τῇ οὐσίᾳ ὢν» (Ὑμνολογία), ἐξουσιαστής καὶ δημιουργός τῶν πάντων, **ἐκτός τῆς ἀμαρτίας τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου**, ἅτινα, «**φθόνῳ τοῦ διαβόλου εἰσῆχθησαν-εἰσῆλθον εἰς τὸν κόσμον**» (Ρωμ.5,12 / Α' Ἰωάν.3,8 / Α' Πέτρ.5,8). Ὁ Θεός, **κακόν, φθοράν καὶ θάνατον οὐκ ἐποίησεν**, διὰ τοῦτο, καὶ «**τελευταῖος ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου καταργηθήσεται ὁ θάνατος**» (Α' Κορ.15,26).

Τῆς δέ Κυρίας Θεοτόκου, τῆς Παναχράντου Μητρός αὐτοῦ καὶ Ἀειπαρθένου **Μαρίας**, «**τάς κλεῖς τῆς Παρθενίας οὐκ ἐλυμήνατο ἐν τῷ τόκῳ Του, σῶας τάς σφραγίδας φυλάξαντος**» (Ἱερὰ Ὑμνολογία), ὅπως «**ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος ἡ ζωὴ ἐξῆλθεν τοῦ τάφου**» (Ἱερὰ Ὑμνολογία), καὶ «**κεκλεισμένων τῶν θυρῶν τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστη, ἡ πάντων Ἀνάστασις**» (Ἰωάν.20,19,26), «**ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου νικᾶται φύσεως τάξις, ποιεῖ δέ ὅσα βούλεται**» (Ἱερὰ Ὑμνολογία).

Και τώρα, ἡ λεπτοτάτη πτυχή τῶν «ὀφειλημάτων» (Ματθ.6,12)

Ἐλθὼν ὁ Κύριος τοῦ «**πληρῶσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς Προφῆτας**» (Ματ.5,17), καὶ ὁλοκληρώσας τὸ «**ὃ μισεῖς μηδενὶ ποιήσης**» (Τωβίτ 4,15) μέ τὸ «**καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω ποιεῖτε καὶ ὑμεῖς αὐτοῖς ὁμοίως**» (Λουκ.6,31)· προχωρᾷ τώρα, καὶ στὴν Κυριακή του Προσευχῆ, διδάσκων ἡμᾶς πῶς νὰ προσευχώμεθα. Ἀναφέρει ν' ἀποτεινώμεθα στὸν Θεό Πατέρα καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦμε, νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὰ πρὸς Ἐκεῖνον ὀφειλήματά μας, ὅπως κι' ἐμεῖς ἀφήνουμε τὰ ἐκείνων πρὸς ἡμᾶς ὀφειλήματα των, ὅποια καὶ ὅσα κι' ἂν εἶναι αὐτά, μικρά ἢ μεγάλα. Ναί. Πολλὰ ὀφειλήματα, πολλὰ χρεωστοῦμε, πολλὰ ὀφείλουμε πρὸς τὸν Θεόν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ ἀχαριστίες, παραλήψεις, ἁμαρτήματα, βλασφημίες, ἀγνωμοσύνες· μέχρι **χρεωστούμενες ἀπαραίτητες** -ἂν θέλωμε νὰ λογιζώμεθα ἄνω θρώσκοντες-ἄνθρωποι, δημιουργήματά Του, πλάσματά Του, Παιδιά Του, Θεοὶ κι' ἐμεῖς κατὰ χάριν- **εὐχαριστίες, δοξολογίες, τιμὴ, προσκύνηση** καὶ ἔκφραση **εὐγνωμοσύνης**, γιὰ ὅσα ἡ εὐνοιά του καὶ ἡ Πρόνοιά Του ἡ Πατρική καὶ Θεϊκή μᾶς παρέχει καὶ μᾶς χορηγεῖ καθημερινά, ἄσχετα τοῦ πῶς διακείμεθα, πῶς στεκόμαστε καὶ συμπεριφερόμεθα ἐμεῖς πρὸς Αὐτόν· **«βρέχων ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους, καὶ ἀνατέλων τὸν ἥλιον ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς»** (Ματ.5,45), μὴ ἐξαίρων, ἀποκλείων καὶ ἀποστερῶν τούτων οὐδένα, ἀλλ' **εὐεργετῶν ἀδιακρίτως πάντας**.

Ἔτσι θέλει καὶ ἀπαιτεῖ νὰ συμπεριφερώμεθα κι' ἐμεῖς πρὸς τὸν ὅποιονδήποτε πλησίον, κι' ἐκεῖνος ὁμοίως πρὸς ἐμᾶς, ὡς ὀφειλέτες ἀμφοτέρω, μέ ὀφειλήματα θετικά καὶ εὐεργετικά, πού θ' ἀπαλείφουν καὶ θ' ἀποφορτίζουν αὐτοῦ τοὺς ὤμους, ἀπὸ τὰ παρ' ἡμῶν πρὸς αὐτόν ἀστόχως, ἢ καὶ ἐμπαθῶς, ἐν γνώσει καὶ θεληματικά, ἐπιρριφθέντα καὶ ἐπιφορτίσαντα μακροχρονίως ἐκεῖνον.

Κοντὰ στά δύο αὐτά, μὴ μᾶς διαφεύγῃ ὅμως κι' ἐκείνη ἡ σημαντικοτάτη λεπτομέρεια, τὸ «**εἰδότε καλὸν ποιεῖν καὶ μὴ ποιοῦντι, ἁμαρτία αὐτῷ ἐστὶ**» (Ἰακ.4,17). **Αὐτός πού γνωρίζει νὰ πράττῃ τὸ καλόν, ἀλλὰ δέν πράττει, αὐτός ἁμαρτάνει**. Ναί. Δέν θά κριθοῦμε τόσο γιὰ τίς ἁμαρτίες μας, ὅσο γιὰ τίς παραλείψεις μας. **Γιὰ ὅσα μπορούσαμε νὰ κάνουμε καὶ δέν τὰ κάναμε**. Τί τραγικό! Ποτέ μὰ ποτέ μὴν ποῦμε, «**κλεῖσ' τὴν πόρτα καὶ πᾶμε μέσα, ἄστους νὰ κόψουν τὸ λαιμό τους**». Ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ ἀναβολὴ σημαίνουν ματαίωσιν, ἡ δὲ ματαίωσις καταστροφὴν! Ψάχνε γιὰ διόρθωσιν μετὰ.

Χαιρέτα μας τὸν πλάτανο
καὶ τίς ψηλές ραχοῦλες,
πού βόσκουνε ἄσπρα ἄρνιά
καὶ μαῦρες κατσικοῦλες.

Τσιγκέλι, ὅπως καί αὐτά
καθένα περιμένει.
Ἀλλά γιά νά δικαιωθῇ,
ἄς μή τό περιμένῃ.

Δικαιοκρίτης ὁ Θεός!
Ἐκλειςες σύ τήν πόρτα;
Τώρα, «φάτη» κατάμουτρα·
καί τό Τσιγκέλι ... ρῶτα!

Λοιπόν, τό ἐργαλεῖον τῆς γλώσσης, καί μάλιστα τῆς εὐλογημένης αὐτῆς τῆς ἑλληνικῆς μας, τῆς οὐ τυχαίας, τῆς θεοσδότου καί ἐμπλουτισθείσης καί ἐξαιρέτως ἐκλεχθείσης καί εὐλογηθείσης -ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπεδείχθη-, **ὑπέρ τήν τοῦ περιουσίου λαοῦ του, τοῦ Ἰσραήλ, ἀναδειχθεῖσαν ταύτην** διά μέσου τῶν αἰώνων, ὡς πάντες ὁμολογοῦσιν· ἄς μεταχειρίζεται ὁ καθένας μας **μέ θρησκευτικήν εὐλάβειαν** ταύτην, **εἰς ἓν ἀποβλέπων καί κατατείνων**. **Τό πῶς** χρώμενος καί χειριζόμενος αὐτήν, **θά κηρύττῃ καί θά εὐαγγελίζεται** μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, **«Ἰησοῦν τόν Ναζαρηνόν τόν ἑσταυρωμένον»** (Μάρκ.16,6), **«γενόμενος πιστός ἕως θανάτου»** (Ἀποκ.2,10) ὁμολογῶν αὐτόν, ἔχων ὡς **παράδειγμα τόν Χρυσορρήμονα Ἰωάννην**, ἐνηχουμένων τῶν ὠτων αὐτοῦ ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἱεροῦ Πατρός, ὅστις, ἔχων καί ἐκεῖνος τόν ἴδιον «πειρασμόν» ἐκ τῆς αὐστηρᾶς κριτικῆς τήν ὁποίαν ἐδέχετο διά τήν ποιότητα τοῦ λόγου του ὡς πρὸς τήν χρῆσιν λέξεων, αἵτινες δέν ἤρμοζε -κατά τήν γνώμη των- νά ἐκστομίζωνται, μάλιστα μετά τοσαύτης σφοδρότητος πρὸς ἔλεγχον, ἀκόμα καί ἀνωτάτων Πολιτικῶν, ἀλλά καί ἀδελφῶν του Θρησκευτικῶν Προσώπων· συχνά ἐπανελάμβανε, **«οὐ βούλομαι σεμνότητι λόγων καλλωπίζεσθαι, ἀλλά σεμνούς ποιῆσαι τοὺς ἀκούοντας»**. Δέν δίδω τόση προσοχή στό μέ πόσο σεμνά λόγια θά κηρύξω, ὅσο στό πόσο σεμνούς θά κατορθώσω νά κάνω αὐτούς πού μέ ἀκοῦνε. **Ἐργαλεῖο εἶχε τή γλῶσσα**. Τό **ἀποτέλεσμα** τόν ἐνδιέφερε.

Συνήθως, **«διυλίζομεν τόν κώνωπα καί καταπίνομεν τήν κάμηλον»** (Ματ.23,24). Δέν ἐπικεντρώνουμε τήν προσοχή καί τό ἐνδιαφέρον μας **«στά βαρύτερα τοῦ νόμου, τήν δικαιοκρισία καί τό ἔλεος καί τήν πίστιν»** (Ματ.23,23), **τά ἐχέγγυα τῆς σωτηρίας** δηλαδή, στό «ζουμί»· καί ὡς σύγχρονοι Φαρισαῖοι πιστεύουμε ὅτι **«μείζων ἐστίν ὁ χρυσός, ἢ ὁ ναός ὁ ἀγιάζων τόν χρυσόν»** (Ματ.23,17)· καί **«μεῖζον ἐστί τό δῶρον, ἢ τό θυσιαστήριον τό ἀγιάζον τό δῶρον»** (Ματ.23,19). Γιά ν' ἀκούσουμε μέ τή σειρά μας κι' ἐμεῖς τά δικά μας ἐπανωτά σκληρά ὀκτώ (καί βάλε ἀκόμη, σήμερα) **«οὐαί»** μας (Ματ.23,13-29) παρά τοῦ Κυρίου, μέχρι ν' ἀρχίσῃ ν' ἀσχολῆται μέ τό ἐλεεινότερο καί τό πλέον

ἀποτροπιαστικό χάλι τῆς **γλοιώδους ὑποκρισίας** μας, ιδιότητος τῶν ἑρπετῶν, τῆς **ὑπουλότητος**· χαρακτηρίζοντας καί καταγγέλοντάς μας εὐθέως ὡς «**ὄφεις**» (Ματ.23,33) καί «**γεννήματα ἑχιδνῶν!**» (αὐτόθι). Σουρνάμενα, **ὑπουλα φίδια!** Τό ἀρχαιότερον, πονηρότερον (=προκαλοῦν πόνον) καί ἀποκρουστικότερον ἀπάντων τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθέντων ζώων, ἔνεκα **τοῦ μεγίστου καί πλέον ἀπεχθοῦς καί καταστροφικοῦ ρόλου** πού ἔπεξε εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ ἐνθρώπου, συντελέσαν οὕτως ὥστε καί «**ὅλη ἡ κτίσις νά συστενάζη καί νά συνωδίνη ἄχρι τοῦ νῦν**» (Ρωμ.8,22). Τοῦ ἀνθρώπου ὡς «**γένος Θεοῦ ὑπάρχοντος**» (Πράξ.17,28-29), ρητῶς δέ τοῦ Παύλου τοῦτό ποτε **φθεγξαμένου ἐν Πνυκί** (εἰς Πνύκα) καί **καταγράψαντος-καταχωρήσαντος** ἐν Βιβλίῳ τῶν **Πράξεων**, ἀναμένοντος τὴν Δευτέραν τοῦ Χριστοῦ Παρουσίαν ἵνα πολίτης **Βασιλείας Οὐρανῶν** γένηται, ἥτοι πλείοντα τῶν τοῦ Παραδείσου ἀπολάβῃ. Ἡ δέ **Κτίσις** «τὴν **ἀποκαταδοκίαν** αὐτῆς, τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται...**ἐπ' ἐλπίδι ὅτι καί αὕτη ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ**» (Ρωμ.8,19-21).

Ἱερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος

ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ

13.2.2022

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Χρόνια Πολλά

Ἀξίως νά καυχώμεθα

Ἐν ἀκραδάντῳ Πίστει

Ἐν ταπεινώσει

Ἐν Μετανοίᾳ

Ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως νεκρῶν

καί κληρονομίας τῆς οὐρανίου Βασιλείας!